

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

4/2003

»Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut» I. Sam. 3:3

Jan van Eyck (1390–1441)

Oliko uskonpuhdistus syntiä?

Meidän aikamme käsite »ekumenia», on saanut uudet kasvot. Alun perin ekumenialla ymmärrettiin kirkkojen yhteys- ja yhteistyöpyrkimyksiä hyvin monia työmuotoja ja keinoja käyttäen. Silloin kuitenkin lähdettiin siitä, että osallistuva kirkko asettaa ekumeenisen toimintansa pohjaksi voimassa olevan tunnustuksen ja sen ilmaiseman kristillisen uskonsisällön. Viime vuosina ekumenian käsite on kuitenkin omalaatuisesti muuttunut. Sivuutan kaikkein kohtalokkaimman muutoksen: kristillisten kirkkojen ja yhteisöjen lisäksi pyritään myös muodostamaan ykseys ei-kristillisten uskontojen ja ideologioiden kanssa. Tässä »universaaliekumeniassa» Raamattu siirrettäisiin samaan koriin kuin kaikkien ei-kristillisten uskontojen kirjat ja uskomukset. Ennen muuta silloin hyljättäisiin Kristus ainoana tienä pelastukseen.

Nyt puhun kuitenkin uudenlaisesta kirkkojen ekumeniasta. Sen lähtökohta on usein toistettu lause: Kirkkojen erossa oleminen on synti, josta on tehtävä parannus. Kuin puolivahingossa tullaan edellyttäneeksi, että se kirkko, josta uskontunnustus puhuu, eli »yksi, pyhä, yhteinen ja apostolinen kirkko» muka olisi kaikkien maailmassa nykyisin toimivien ja vaikuttavien kirkkojen summa. Kutsun tätä ekumeeniseksi yhteenlaskuksi. Se muistuttaa entisaikojen tukinuittoa, josta kuitenkin puuttuu tukkien erottelu. Sen sijaan kaikki tukit uitettaisiin summamutikassa samaan suureen tukkilautaan. Näin ajateltaessa on selvää, että jos ekumeeniseen yhteenlaskuun ei tosissaan yritetä, tehdään syntiä. Niinpä kirkkoja pyritäänkin yhdistämään erilaisin neuvotteluihin, julistuksiin, ykseysasiakirjoihin jne. Tämä olisi muka oikeaa parannuksen tekemistä.

Kun tässä valossa katselemme uskonpuhdistuksen sanomaa ja teologiaa kristillisestä kirkosta, joudumme kummallisen ekumeenisen »jakomielisyyden» valtaan. Yhtäältä meidän tulisi noudattaa aitoa alkuperäistä ekumeniakäsitystä ja pitää tunnustustamme oikeana kristillisenä tunnustuksena. Silloin kirkkomme tunnustuskirjat alkaen vanhan kirkon tunnustuksista ja Lutherin ajan suurista uskon selityksistä aina viimeiseen, eli Yksimielisyyden ohjeeseen saakka olisivat voimassa kuten ne kirkkolaissamme ovatkin.

Toisaalta meidän olisi totuteltava ajatukseen, että tunnustuksemme on eräänlaista vanhaa valuuttaa, »markkoja», joiden sijalle olisi saatava ekumeenisiä »euroja». Tämä tapahtuu siten, että kipuillemme päästäksemme aitoon ekumeeniseen synnintuntoon ja hirvittäviin katumuksen kamppailuihin siitä syystä, että me olemme luterilainen kirkko ja siten erossa uuden ekumenian parannusharjoituksista. Tällä linjalla meidän suurin syntimme ja pahuutemme olisi juuri oman kirkkomme rakastaminen, sen työn edistäminen ja toimintaan osallistuminen. Vielä selvemmin sanottuna: Syntimme lakkaisi, jos luterilainen kirkkomme lakkaisi olemasta sen nykyisellä perustalla. On tosin todettava, että lähes kaikissa ns. luterilaisissa maissa kirkot ovat joko maallistuneet tai jäsenmäärältään kuihtuneet ja sekaantuneet lähes olemattomiin (esim. Saksassa), tai muuten hylänneet tunnustuksensa.

Omasta maastammekin löytyy runsaasti esimerkkejä tästä. Piispojenkin hyväksyminä ja jopa heidän itsensä suusta olemme kuulleet opetusta, joka on käytännössä nollannut tunnustuksemme ja tuonut esiin sen kanssa jyrkässäkin ristiriidassa olevia oppeja ja näkemyksiä. Papistomme julistuksesta meidän ei tässä yhteydessä kannata edes etsiä esimerkkejä. Ylen harvoin kirkossamme saa kuulla ravitsevaa ja hoitavaa puhtaan Jumalan sanan julistusta. Monet ovat odottaneet, mutta varsin useat pettyneet. Herätysliikkeillämme olisi nyt todellinen etsikkoaika, mutta kirkollisten suhteiden kahleet näyttävät painavan ja sanoma tuntuu pehmenevän sovinnaiseksi.

Saapa nähdä, kuinka ekumeenisessa yhteenlaskussa mainittu luterilaisten »jakomielisyys» päättyy, eli paranee. Me ainakin tahdomme uskoa, opettaa ja tunnustaa, että pyhä Raamattu on Jumalan aito ja ehyt ilmoitussana ainoasta pelastustiestä Jeesuksen Kristuksen lihaksitulemisen, elämän, ristinkuoleman ja ylösnousemuksen ansiosta. Kun uskonpuhdistuksen isät kaivoivat aikaisemman kirkollisen roinan alta apostolisen kirkon kirkkaan evankeliumin ja opin, he eivät tehneet syntiä, vaan pyrkivät juuri kristikunnan parantamiseen. Se ei ollut kirkollista unionismia eikä ekumeenista yhteenlaskua, vaan jumalallisen totuuden julistamista, että pääsisimme oikean kristillisen kirkon kaikkien tuntomerkkien esille saamiseen ja toteuttamiseen. Tässä avautuu meille tie jumalallisen totuuden seuraamiseen uskossa, elämässä ja kuolemassa.

Simo Kiviranta

SIMO KIVIRANTA,
Suomen Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

Markuksen jumalanpalvelusyhteisössä

Yhdessä turvallista tietä pitkin

Suomen Luther-säätiö on yli kolmen vuoden ajan järjestänyt viikoittaisen messun Helsingissä. Ensimmäinen yhteisö kokoontui Ruoholahdessa ja viime keväästä alkaen Mellunmäessä. Nyt yhteisö kulkee Markuksen jumalanpalvelusyhteisön nimellä. Messuun tulija ei voi olla ohittamatta pitkäaikaista ja hymyilevää miestä, Raimo Savolaista. Hän on Luther-säätiön hallituksen jäsen ja Markuksen yhteisön isäntä.

— Markuksen yhteisön perustaminen on luonnollinen seuraus säätiön jumalanpalveluselämän vakiintumisesta. Kun samat ihmiset käyvät joka sunnuntai samassa ehtoollispöydässä, he alkavat kasvaa yhteen; muodostuu yhteisö. Toiminnan laajentuessa avautuu palvelutehtäviä, joissa yhteisön jäsenet saavat huolehtia seurakunnan arkeen kuuluvista asioista ja sitä kautta toisistaan.

— Toimintamuotona on rekisteröimätön yhdistys: kaikki kantavat vastuuta yhdessä eikä yhdistysbyrokratia nouse itsetarkoitukseksi. Talouskin pyörii kokonaan Luther-säätiön kautta. Perustamiskokouksessa 8.6. 2003 valittiin ensimmäinen hallitus, jonka jäsenet siunattiin elokuussa yhteisellä esirukouksella huolehtimaan eri tehtävistä. Näihin kuuluvat pyhäkoulu, raamattupiirit, musiikkityö, kirkkokahvitukset ja kimpalounaat, leirit, lähetys, kirjamyynti ja isännöisyys.

— Yhteisön olemassaolo sanassa ja sakramenteissa sekä keskinäisessä palveluksessa on juuri sitä turvallista, Jumalan kämmenellä elettyä elämää. Kasvaminen sanassa ja yhteisessä opeutuksessa lujittaa yhteisöä. Toivomme aukaisevamme tällä tavalla uraa muidenkin säätiön jumalanpalvelusyhteisöjen toiminnan vakiinnuttamiseen ja rohkaisevamme ihmisiä palvelutehtäviin. Julkinen ja tiedostettu yhteis-

söllisyys on hyvä tuki hyökkäyksissä, joita Pyhään Raamattuun pitäytyvä toiminta nykyisin väistämättä kohtaa, Raimo painottaa.

Pitkä tie seurakuntayhteyteen

— Yhteisömme on ollut jo kolme vuotta perheemme hengellinen kotisatama. Matka sinne on ollut kuitenkin pitkä. Olen saanut kasvaa lapsenuksessa kodin perintönä mutta rippikoulun jälkeen havahduin kirkon toiminnassa piirteisiin, joita en voinut missään tapauksessa hyväksyä. Opiskelupaikan avautuessa valitsin kuitenkin teologisen tiedekunnan asemasta yhteiskunnan maallisten ongelmien tutkimisen valtiotieteellisessä. Pitkän tutkijakammiovaiheen jälkeen minut johdatettiin perheen perustamisen myötä todella kyselemään paikkaani kirkon jäsenenä. Hengellistä kotia etsivälle perheellemme Luther-säätiön toiminnan alkaminen oli riemastuttava rukousvastaus. Yhä uudelleen olemme saaneet elpyä ja vahvistua viikoittaisessa messussa elävästä sanasta ja keskinäisestä yhteydestä varmana, että kaikki on Pyhästä Raamatusta, Raimo kertoo.

Historiantutkijan näköaloja

— Euroopan integraation myötä jotkut historioitsijat ovat ehkä yllättäenkin ennustaneet, että Suomen kaupunkimaisen elämäntavan myötä kristillis-moraalinen perusvire samalla voimistuisi. Heidän mielestään tulevaisuuden eurooppalaisuus on yhteisöllisyyttä ja keskustelua hyvästä elämästä ja arvoista. Kun näitä arvoja pohdiskellaan irti Raamatun sanasta, ei lopputuloksena voi olla ahdistuneen ihmisen oikea lohduttaminen. Hälyttävää on, että myös kirkon piiristä

MARIA AALTONEN

Hengellistä kotia etsivälle perheellemme Luther-säätiön toiminnan alkaminen oli riemastuttava rukousvastaus, Suomen Akatemian projektipäällikkö Raimo Savolainen kertoo.

on osittain lähdeyhteyksiä tähän hyvän mielen tehtävään. Historiallisesti Suomen tilanteesta ei ole mitään uutta. Kirkko ei ole ensi kertaa lähtenyt muokkaamaan Raamatun sanaa sopivaksi kulloiseenkin yhteiskunnalliseen tilanteeseen. Tärkein kokemus historiasta on, että Pyhään sanaan kajoamista on aina seurannut vastareaktio. Tämä näkyi niin uskonpuhdistuksen aikana kuin herätysliikkeiden synnyssä, Raimo pohdiskelee.

— Uskossa ei ole kuitenkaan kysymys hartaasta tunnelmoinnista vaan Raamatun Jumalan Jeesuksessa armahdetulle ihmiselle antamasta lahjasta ja sen todeksi elämisestä. Messupenkissä istuessa Jumalan sana kohtaa niin, että arjen keskellä onnellisuustavaroiden tarjonnassa kahlatessa katse voi pysyä elämän todellisessa päämäärässä. Kirkon tärkein tehtävä on konstailemattomasti julistaa lakia ja evankeliumia ja opastaa uskonvanhurskauden tielle. Juuri tätä tietä Luther-säätiön Markuksen jumalanpalvelusyhteisössä halutaan kulkea. JP

Emme pääse kovinkaan pitkälle Raamattua lukiessamme, kun Jumala katkaisee hiljaisuuden sanomalla: »Tulkoon valkeus». Sen jälkeen kohtaamme jatkuvasti puhuvan Jumalan. Hän kutsuu Aadamia, ohjaa Nooaa ja antaa lupaukset Abrahamille. Mitä tahansa hän sanookin ja kenelle hyvänsä sanat ovat osoitetut, kaikki osoittaa, että Jumala ei ole jokin mykkä jumaluus, vaan tai-vaallinen Isä, joka haluaa sanoilla ilmaista itsensä ihmiselle.

Onko Jumala kiittämätön?

Kaikista Jumalan sanomista sanoista puuttuu kuitenkin yksi sana. Se on »kiitos». Ei ole kuitenkaan kyse siitä, että Jumala olisi kiittämätön. Sillä mitä jonkun kiittäminen merkitsee? Eikö se olekin sen myöntämistä, että olemme vastaanottaneet jotakin? Emmekö sano-kin itsestämme, että »minulle on annettu» jotakin. Tämä on jotain, mitä Jumala ei voi sanoa sen vuoksi, että vain Jumala antaa. »Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat» (Ps. 24:1). Mi-

tä todella voisit antaa hänelle, joka omistaa kaiken? Et mitään! Niinpä Jumala ei ole kiitollinen tai epäkiitollinen, vaan Jumala on Jumala.

Sana »kiitos» onkin tarkoitettu jollekulle muulle, nimittäin Kirkolle ja sen jäsenille, jotka ovat vastaanottajan asemassa. Kun kiitämme, sanomme »aamen» Isällemme ja tunnustamme, että »hän on meidät tehnyt, ja hänen me olemme» (Ps. 100:3). Jumala luo ja me olemme luotuja. Hän antaa ja me vastaanotamme. Ja maistettuamme ja nähtyämme, että Herra on hyvä,

vastaamme: »Aamen, Kiitos olkoon Jumalan».

Seurakunnan kiitos Jumalalle

Entä millä erityisellä tavalla Kirkko ja uskovaiset kiittävät Jumalaa jumalanpalveluksessa? Tämän kysymyksen kohdalla vallitsee suuri epäselvyys. Aivan liian usein etenkin tietynlaisista ylistyslauluista saa sellaisen vaikutelman, että Jumalaa kiitetään jatkuvalla imartelulla toistelemalla loputtomasti, miten suuri, peljättävä ja vahva Jumala

»Aivan liian usein etenkin tietynlaisista ylistyslauluista saa sellaisen vaikutelman, että Jumalaa kiitetään jatkuvalla imartelulla toistelemalla loputtomasti, miten suuri, peljättävä ja vahva Jumala hän on.»

hän on. Ja kyllä hän kaikkea sitä varmasti onkin. Mutta kun asiaa tarkastellaan historiallisesti ja raamatullisesti, niin voimme kysyä onko Kirkko kiittänyt Jumalaa pääasiassa tai ainoastaan tällä tavalla?

Vastaus löytyy Israelin kansan jumalanpalveluksesta. Jumalaa kiitettäessä ei häntä hukutettu imarteluihin, vaan tunnustettiin, kuka Jumala on ja mitä Jumala tekee kansalleen. Itse asiassa heprean sana »kiittää» (*yadha*) merkitsee

monessa kohdassa ennemminkin tunnustamista kuin kiittämistä. Tällainen tunnustaminen on leimallista Israelin kansan virsikirjassa eli Psalmeissa.

Hyvä esimerkki on Psalmi 136, joka alkaa psalmeille tyypillisellä jakeella: »Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti». Heprean sana »Herra» on Jahve, joka tarkoittaa persoonallista Jumalaa. Israelin kansa kiitti totista Jumalaa, joka oli ilmaissut itsensä nimellä Jahve ja jonka pelastavan nimen Jumala

laski kansansa ylle siunatessaan sitä pappiensa kautta (2. Moos. 6:22–27). Näin kansa aloitti jumalanpalveluksensa kiittämällä Herraa, joka oli tehnyt liiton kansansa kanssa.

Kiittäminen jatkui ku-vailemalla, mitä Herra

tekee kansansa puolesta ja millä tavalla hyvyys ilmenee: hän loi taivaat, maan, auringon, kuun ja tähdet (Ps. 136:5–9); hän vapautti Israelin Egyptin orjuudesta ja tuhosi kaikki sen viholliset (jakeet 10–20); hän toi heidät pyhälle maalle (jakeet 21–22) ja hän yhä osoittaa hyvyyttään huolehtimalla kansansa tarpeista (jake 25). Jokainen jake ja sen sisältämä tunnustus päättyy sanoihin »sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti». Koska Jahve on hyvä, tekee hän kansalleen hyvää. Koska hänen

KIIITOS JA YLISTYS

TIETYS HERRALLE

hyvyytensä ei koskaan lakkaa, osoittaa hän loppumattomasti rakkautta kansaansa kohtaan. Hyvinä ja huonoina päivinä ja jopa nälkäisenä ja vangittuna kansa voi luottaa Jahveen, koska hän on sitä mitä hän on: hyvä ja armahtavainen Isä. Huomaa siis, tunnustamalla kuka Jumala on ja mitä hän tekee kansallensa, Israel kiitti Jumalaa. Ei siis ole tarpeen toistella: »Me kiitämme sinua»; »me arvostamme sinua», »me olemme kiitollisia sinulle», »me haluamme vain ylistää sinua» jne. Kiittämisessä ja ylistämisessä onkin pohjimmiltaan kyse *uskontunnustuksen* ilmaisemisesta. Israel tunnusti Jumalan taivaan ja maan luojaksi (I uskonkappale), joka vapautti kansan Egyptin orjuudesta (II uskonkappale), ja joka saa kansan tunnustamaan ja uskomaan tämän (III uskonkappale). Tällaisen »uskontunnustuksen» laulaminen on Herran kiittämistä ja ylistämistä.

Kiitos ja uhri kuuluvat yhteen

Israelin kansa ei kuitenkaan vuodattanut kiitosta vain lauluillaan Jumalalle, sillä jumalanpalvelukseen kuului myös veren vuodattaminen. Itse asiassa laulaminen ja uhraaminen tapahtuivat samanaikaisesti (2. Aik. 7:5–6). Erilaisissa tilanteissa, kun kansa kiitti Jumalaa, uhrattiin härkiä, lampaita ja muita eläimiä. Nykyään eläinten teurastaminen kiitoksen yhteydessä voi tuntua ou-

delta ajatukselta. Saamme vastauksen mahdollisiin kysymyksiimme kuningas Daavidilta, joka kerättyään temppelin rakennustarpeet ruokoili: »(Vaan) kaikki tulee sinulta ja *omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet*» (1. Aik. 29:14). Uhrieläimetkin tulivat siis Jumalalta. Sen tunnustamiseksi, että Israelin kansa oli saanut kaiken Jumalalta, se uhrasi joitakin eläimiä takaisin Jumalalle. Kiittämisen lisäksi uhrieläinten veren vuodattaminen lahjoitti syntien anteeksiantamuksen ja rauhan. Se viittasi myös tule-

»Kiittämisessä ja ylistämisessä on pohjimmiltaan kyse uskontunnustuksen ilmaisemisesta.»

vaan Messiaaseen ja hänen verensä vuodattamiseen. Kiitosuhrina uhratun yhteysuhriteuraaseen liittyi se erityispiirre, että sitä ei jätetty alttarille, vaan uhraajan tuli syödä sen liha (3. Moos. 7:11–15). Se mikä oli uhrattu Jumalalle kiitoksen osoituksena, niin sanottuna *shalom*-uhrina, saatiin näin Jumalalta takaisin anteeksiantamuksen, rauhan ja siunauksen ateriana. He söivät siis sen, joka oli heidän puolestaan uhrattu — eli heidän lunastusmaksunsa. Vastineet uudessa liitossa ovat ihmeelliset. Ehtoollisenvieton alussa ovat sanat: »Totisesti on kohutuullista, oikein ja autuaallista, että

me aina ja joka paikassa kiitämme ja ylistämme sinua, pyhä Herra, iankaikkinen Jumala...» Näin me uhraamme Jumalalle kiitosuhria eli »niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät» (Hebr. 13:15) tunnustamalla, kuka hän on ja mitä hän on tehnyt puolestamme. Me uhraamme siis vain sanoja.

Vastaukseksi emme kuitenkaan saa pelkkiä sanoja, vaan hänen lihaksi tulleen vanhurskauttavan Sanansa (Joh. 1:14), Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin (Joh. 1:29). Hän ruokkii meidät uhrikaritsalla, joka on uhrattu ristinpuussa. Syömme siis hänet, joka on meidän puolestamme uhrattu — eli lunastusmaksumme! Tultuamme näin täytetyksi taivaallisen Isämme antamalla syntien anteeksiantamuksella, rauhalla ja siunauksella voimme laulaa: »Kiitäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti». Kirkko — uuden liiton Israel — kiittää Jumalaa, joka ei ole vain Jumala ja Herra, vaan *meidän* Jumalamme ja *meidän* Herramme. Hän kutsuu meitä hellästi uskomaan, että hän on meidän Isämme ja me hänen lapsiaan, jotta me uskossa voisimme aina vastaanottaa hänen lahjansa kiitoksen kanssa.

CHAD L. BIRD, *For the Life of the World*, nro 2, 2003. Lyhentäen suomentanut MARIA LAULUMAA

Mikä hajottaa kirkkoa?

Voiko esittää vakavampaa syytöstä toiselle kuin kirkon hajottaminen? Jos nimittäin puhutaan Kirkon todellisesta olemuksesta Kristuksen ruumiina, syytös tiivistyy muotoon, jonka Paavali kuuli Damaskon tiellä: Miksi vainoat minua? Aihe on siis vakava ja vaatii vastausta ainakin kahteen kysymykseen: Millä perustella voi joku sanoa, että kirkkoa hajotetaan? Kenellä on oikeus ja valta sanoa, mikä hajottaa kirkkoa?

Kirkko syntyy sanasta eikä sana kirkosta. Niin uskopuhdistuksen kuin Rooman kirkon historia osoittavat, että se mikä kerran oli kirkko voi julkisuuden päivänpaisteessakin näyttää ulkoisesti kirkolta, mutta sisäisesti vähitellen liukua pois siitä, mikä tekee kirkon kirkoksi: Jumalan ilmoitus-sanasta, Pyhästä Raamatusta. Siitä luterilainen kirkko on Suomessakin syntynyt ja säilynyt. Se mikä siis

hajottaa kirkkoa on sen perustavan lähtökohdan ja käyttövoiman suhteellistaminen, kieltäminen ja vääristäminen. Kaikki se mikä puolestaan rakentuu Jumalan sanan varaan olemuksensa mukaan kokoaa, rakentaa ja vahvistaa kirkkoa.

Mikä on tilanne kirkossamme? Tähän jokainen voi jokainen yhteisen pappouden perusteella vastata tarkastelemalla avoimesti kahta seikkaa: Missä asemassa sana on kirkon julistuksessa ja käytännön ratkaisuisissa? Miten kirkossa suhtaudutaan yhtäältä niihin, jotka irrottautuvat Jumalan sanan auktoriteetista ja luterilaisesta oppiperustasta, ja toisaalta niihin, jotka opetuksessa ja käytännössä haluavat siitä kiinni pitää? Tämän valossa näemme, ketkä ovat purku- ja ketkä rakennustyössä kirkossamme.

Tunnustuksemme mukaan Kirkon muodostavat ne lampaat, jotka kuulevat ja seuraavat Hyvän paimenen ääntä. Seurakunta kutsuu ja vihkiä kirkossa paimenensa. Kirkon kaitsentaviralla on erityinen vastuu varjella

laumaa hajottavista ja raatelevista pedoista. Hengellinen valta ei ole mikään inhimillinen erillisoptio — oli asema mikä tahansa. Sillä kaikki valta on annettu Pojalle. Viralla on vain oikeutuksensa ja valtansa sanassa ja sitä palvellen. Mutta miten hengellistä valtaa voi kirkossamme käyttää se papisto, joka ei julista kokonaista Jumalan sanaa eikä toimi sen mukaisesti, ja ne naiset, jotka vastoin Herran käskyä kantavat viran tunnuksia? Usein näyttääkin siltä, että kirkon vallankahvaa liikuttaa enemmän mediapaine kuin Jumalan sana. Kirkkojärjestyksin ei jumalallisena vaan inhimillisenä dokumenttina on kuitenkin hengellinen asiakirja eikä mikään hallinnon tai järjestöpolitiikan käsikirja, joka antaisi oikeutuksen vallankäyttöön hallinto- ja pykälävoimalla ohi sanan. Mikä on siis se silmäkääntötempu, jossa hajottajista tulee kokoajia ja kokoajista hajottajia? Tämän havaitsemiseen tarvitsemme Paavalin uudet silmät!

JUHANA POHJOLA

MITEN HARHA SYRJÄYTTÄÄ TOTUUDEN?

Kun harhan sallitaan päästä kirkkoon, havaitaan, että sillä on aina kolme kehitysvaihetta. Ensiksi se pyytää *suvaitsemista*. Sen ystävät sanovat enemmistölle: »Ei teidän tarvitse pelätä meitä; meitä on vähän ja me olemme heikkoja. Antakaa meidän vain olla rauhassa; me emme häiritse muiden uskoa. Kirkolla on opilliset norminsa; me emme tietenkään kajoa niihin. Me pyydämme ainoastaan sitä, ettei meidän yksityisiin mielipiteisiimme puututtaisi.»

Joksikin aikaa harha tyytyy tähän, mutta sitten se vaatii *yhtäläisiä oikeuksia*. Totuus ja harha ovat kaksi yhtä vahvaa voimaa. Kirkon ei tule tehdä mitään, mikä näyttää valin-

nalta niiden välillä; se olisi puolueellisuutta. On kiihkoilua vaatia suurempaa oikeutta totuudelle. Meidän tulee olla yhtä mieltä siitä, että olemme eri mieltä. Kaikki totuuden suosiminen sen tähden, että se on totuus, on puolueellisuutta. Se, mikä totuuden ja harhan ystävillä on yhteistä, on perustavaa. Kaikki se, mistä he ovat eri mieltä, on epäolennaista. Jokainen, joka panee viimeksi mainituille asioille painoa, on rauhan häiritsijä kirkossa. Totuus ja harha ovat kaksi tasavertaista voimaa, ja kirkonmiehenä olemisen suuri salaisuus on säilyttää tasapaino niiden välillä.

Tästä harha etenee pian luonnolliseen päätepisteeseensä, mikä on

vaatimus *ylivallasta*. Aluksi totuus suvaitsi harhaa rinnallaan. Sitten sitä itseään ainoastaan suvaitaan ja tätäkin kestää vain jonkin aikaa. Harha vaatii itselleen etuoikeutta päättää kaikissa kiistanalaisissa kohdissa. Se asettaa miehiä asemiin, ei enää huolimatta siitä, että he poikkeavat kirkon uskosta, kuten aluksi tapahtui, vaan tämän poispoikkeamisen johdosta. Heidän suosituksenaan on, että he hylkäävät tuon uskon, ja heille annetaan asema opettaa muitakin hylkäämään se ja tehdä heidät taviksi vastustamaan sitä.

Charles Porterfield Krauth (1823–1883). Käännös: Hannu Lehtonen

LUTHER-SÄÄTIÖN TYÖNTEKIJÄT KESÄ 2003

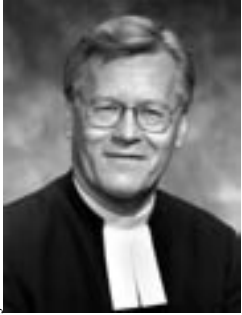

Eero Kaumi, katekeetta

Julistustyö

040-5466 389

KAI LINDQVIST

Sakari Korpinen, pastori TL

Julkaisuvastaava, julistustyö

050-5464 253

sakari.korpinen@luthersaatio.com

I.M.G. STUDIO OY

Juhana Pohjola, pastori

Dekaani

041-5077 283

juhana.pohjola@luthersaatio.com

IL

Viktor Tikkanen

Pappisdiakoni

viktor.tikkanen@luthersaatio.com

(09) 8543 415

LJISA KORPINEN

Oswald Hohti

Diakonia- ja julistustyö

050-3022 6148

OTA ROHKEASTI YHTEYTTÄ!

Suomen Luther-säätiön messuja syksyllä 2003

**Helsinki: Mellunmäen seurakuntakeskuksessa
Korvatunturintie 2 joka sunnuntai klo 11**

**Espoo: Iivisniemen seurakuntakodissa
sunnuntaisin klo 15, 14.9; 12.10; 9.11.**

**Imatra: Teppanalan rukoushuoneella
sunnuntaisin klo 15, 14.9; 12.10; 14.12.**

**Kuopio: Metodistikirkossa, Puusepäncatu 7,
sunnuntaisin klo 14.00
7.9; 21.9; 19.10; 16.11; 7.12.**

**Lahti: Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa,
Sibeliuksenkatu 6B, sunnuntaisin klo 10
14.9; 28.9; 12.10; 26.10; 9.11; 23.11; 14.12.**

**Pori: Väinölän kirkossa sunnuntaisin klo 17
7.9; 5.10; 2.11; 7.12.**

**Vantaa: Tikkurilan kirkossa sunnuntaisin klo 16
7.9; 5.10; 2.11; 7.12.**

**Hengen Viisaus -sarjan
Kirjautuus!**

Löysin luterilaisuuden

Gene Edward Weith

Kuuntele saarnoja Internetissä —

<http://www.luthersaatio.com/saarnat/>

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

PL 127, 00101 Helsinki <http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja
Toimitusavustaja
Lehden taitto

Juhana Pohjola
Sakari Korpinen
Jari Lammi

juhana.pohjola@luthersaatio.com
sakari.korpinen@luthersaatio.com
info@lamminet.fi

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Tuokiokuvia

On tämä kumma maailma: uskonnonvapauden nimissä mormonit, Hare Krishnat, jehovantodistajat, monet aasialaista alkuperää olevat uskonnot, amerikkalaiset uususkonnot, jopa saatananpalvojat saavat vapaasti harjoittaa uskontoaan tässä kotimaassani, jota vielä kymmenen vuotta sitten pidettiin kristittynä maana. Ei se, että muutama tuhat maahanmuuttajaa harjoittaa omia uskontojaan, ole tätä Suomemme metsäkulmaa, Euroopan laitaa, miksiäkään muuttanut, vaan me suomalaiset itse olemme luopuneet tutusta ja ehkä liiankin turvallisesta luterilaisuudestamme ja harhautuneet etsimään henkeä, joka olisi kiehtovampi ja eksoottisempi, joka muuttaisi elämämme kukaties kiinnostavammaksi. Eihän ole erikoisen erikoista olla tavallinen, harmaaksi luonnehdittu kirkkokristitty, perinteen vuoksi sitäkin.

Maassamme saa vapaasti olla uskomatta mihinkään, olla järjestäytynyt tai järjestäytymätön ateisti, vapaa-ajattelija tai uskoa mihin tahansa, vainajiin kuten spiritistit, peikkoihin tai maahisiin, ukko-ylijumalaan tai shamaaneihin. Mitä mielikuvituksellisempia riittejä näihin palvelutamenoihin liitetäänkään, sen parempi.

Sitäkin saa ihmetellä, että nuoret suomalaistytöt suostuvat pukemaan ylleen *burkhan*, musliminaisen kaavun, peittämään oljenkeltaiset hiuksensa niin kuin niissä olisi jotakin kätkemisen aihetta, vain siksi, että luulevat löytävänsä paremman aviomiehen muslimimiehestä kuin suomalaispojasta. Eipä muuten ihme, sillä aivan liian monet kotikutoiset Nummisuutarin Eskot ovat ruvenneet enemmän kaulailemaan pulloa kuin tyttöystävää ja pullon kaulan ympärille koukistunut koura nousee turhan helposti lyöntiin. Niinhän pahoinpitelytilastot kertovat. Mahtaako se onni ja autuus siitä aueta, että ei ole yhteistä kieltä enempää kuin kapea siivu?

Mutta uskopa Jeesukseen, niin jopa siitä häly nousee: olet hurautanut uskoon. Ja varokin esittelemästä Jeesustasi! Eihän sinulla saa olla oikeutta tuputtaa uskoasi kenellekään. Eikä lähetystyötä nyt missään tapauksessa saisi tukea. Sehän olisi vieraaseen kulttuuriin sekaantumista! Entisajan lähetysmummojen ja sukankutimien aika on auttamatta ohi! Eikö niin?

Kyllähän ihmisten pitää saada uskoa ihan mihin haluavat! Sittenkin, vaikkei olisi olemassa kuin yksi ainoa asia, joka koituisi ihmisille pelastukseksi tässä kärsimyksen maailmassa ja maailmasta, yksi ainoa Jumala, joka on meitä kaikkia rakastanut niin suuresti, että uhrasi oman, ainoan Poikansa, ettemme hukkuisi, vaan saisimme iankaikkisen elämän. Ettemme kuolisi kuin eläimet! Meille tarjotaan ikuista rauhan valtakuntaa, jossa syntimme on sovitettu, itku ja murhe poissa. Kaikille on kutsu lähetetty. Moniko sen ottaa vastaan? Moniko enää saa kutsua? Moniko uskaltaa? Kuitenkin itse Jeesus Kristus on antanut käskyn, joka koskee jokaista kristittyä: Menkää kaikkeen maailmaan ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kasteamalla ja opettamalla. Opettamalla pysymään Jumalan sanassa. SOILA WARDI